

כל החבורה. יגאל ה"שומר", אינני יודע אם היה בקבוצה או שנודע לו העניין, מיהר אל קאמל לחלסה, אך עד שחזר, השודדים כבר הסתלקו. החבורה הגיעה ליסוד המעלה כשכולם ערומים ויחפים. היחיד שהצליח להשאר וכל בגדיו עליו היה הנער עמנואל. שמואל הפטר הגיע בלי המאוזר שלו... כאשר נודע המעשה בתל-חי אמרה דבורה דרכלר: "אוי ואבוי! לקחו משומרניק את הנשק!".

אירוע נוסף בו הצטיין עמנואל אירע באיילת השחר (נקראה אז ניגימת אל סובח).

מה היתה אז איילת השחר? - היתה חצר שנותרה מחווה של איכרי ראש-פינה. חצר לא גדולה עם שורת בניינים וקיר נמוך שסגר את החצר. כאשר התיישבה במקום "קבוצת פבזנר" שהתארגנה במטולה, הפכו את בנייני הערבים לחדרי מגורים. חלונות החדרים פנו לצד דרום. לילה אחד (היה זה כבר אחרי הנסיגה מאצבע הגליל) הותקפה החצר באופן פתאומי, יריות נורו מכיוון שני השבטים הגדולים - זנגריה והייב, שגרו ליד הירדן.

השתררה בהלה, שומר המקום - אדם גבוה ושמן - נתקף היסטריה. עמנואל היה באחד החדרים, לקח רובה, פתח חלון בשקט וירה. אחד התוקפים נהרג והיתר ברחו.

ההתקפה נהדפה בזכותו של בן ה-16. הדבר עשה רושם גדול בישוב הצעיר.

אני ניצלתי פעם מפגש מקרי עם אחד משוטרי הגבול כדי לעבור דרומה. כאשר חזרתי למטולה אחרי אותה עזיבה מבוהלת היה עלי להביא לבת-שבע בדגניה בגדים ושמיכות וחיפשותי הזדמנות לעבור. פגשתי במקרה בכפר גלעדי את אברהם בולגרי איש "השומר" לשעבר ששימש כשוטר מיוחד (S.P). והיה מוצב במעבר הגבול. ביקשתי ממנו שיחכה לי, רצתי ברגל עד מטולה, שם לקחתי את החמור שלנו ששימש להובלת מים (הפרדות הרי היו בדגניה), העמסתי עכיו את החפצים וירדתי מהר לכפר גלעדי.

לקחתי מה שבא ליד, בגדים, ודברי יום יום. אם הייתי יודע כה יקרה בעתיד הקרוב הייתי לוקח מהבית דברים אחרים¹²... בינתיים נטה היום לערוב, אבל הבחור חיכה לי כפי שהבטיח. ירדנו ברגל. הצטרפו אלינו עוד שניים שחיפשו הזדמנות לעבור, והלכנו בחשיכה עד יסוד המעלה. אני עוד המשכתי לאיילת